

מכתבים מקטיים

א. על "חיל הרגלים המיוגע והגאה"

בנימין — שלום!

סלחנא לי על כי טרם עניתך על כל מכתביך, ובעיקר על שלא ענית עליהם לפי הסדר. נושא אחד במכתבך מדאיגני במיוחד והוא ענין "חיל-הרגלים". מצד אחד מת-פלא אתה לי — ומצד שני מאשימי בסנטימנטים, שאני "חולה" וכו' כאשר אני מדבר על חיל-הרגלים, וכי אין לי כל הצדקה ממשית על שאני בו לאיש אשר אינו רוצה — או כפי שהנך מצטט את דברי, "אינו רואה זאת כחלום חייו" — להשתתף לחיל-הרגלים. הרשהנא לי לעודד אותך — רבים החושבים כמך, אולם אין זו עדיין סיבה מספקת לכך שלא יראה טירון כחלום חייו את השאיפה להשתתף וקא לחיל-הרגלים, על כל גנניו ומשימוחיו.

הרשה לי לצטט דבריו של A. P. Herbert (פ. הרברט), — סופר, מלחמת-נרב במלחמה בשנות העמידה שלו. נציג אוקספורד בפרלמנט הבריטי — על חיל רגלים של מלחמת העולם השנייה, אשר לדעתי הוא מבטא את תמצית אופיו האצילי של איש חיל-הרגלים; כי, לצערי הרב, עוד לא קם אחד שישיר את שירו לחיל הרגלים בעברית.

P.B.I.*

Hail, soldier, huddled in the rains,
Hail, soldier, squelching in the mud,
Hail, soldier, sick of dirt and pains,
The sight of death, the smell of blood.
New men, new weapons bear the brunt,
New slogans gild the ancient game,
The Infantry are still in front
And mud and dust are much the same.

Hail humble footman poised to fly
Across the West, or any, Wall,
Proud, plodding, Peerless P.B.I. —
The foulest, finest jobs of all.

וכעת — לענין. אתה מצדיק את עמדתך בזה, שחיל-הרגלים אינו מכשיר את האיש, כמו חיל-הטכנאים, למשל, לחיים אנוחיים. נכון הדבר שמקלען לא יוכל להשתכר הרבה באם ינסה לכתוב במקלעו כתבות על קירות הבתים. אבל האם באמת המקצוע הוא שמכשיר את האיש לחיי אורח, או החינוך שהוא מקבל? דעתי היא, כי החינוך. ואין חיל המחנך, מכשיר ומלמד יותר את האזרחות וחיי האזרח מאשר החיל הזה, כי לא המקצוע הוא שעושה את האזרח — אלא הוא האזרח, מטפח את המקצוע, ועוד כמה דברים שאולי נעלמו ממך. רק, גבר! יכול להיות בחיל-הרגלים כי חייו, אימונו, הינוכו, תרגולו ואופן לחימתו נעשים אפשריים רק ע"י אנשים ש"חיל הרגלים נמצא בכל אברי גופם ונפשם".

P.B.I. * — כנוי לחיל-הרגלים בצבא הבריטי.

אתה מציין כמה ענפי-צבא חיוניים, שחשוב שחילים מעולים ישתייכו להם, כגון: תותחים נ. מ. — אך הרי באנגליה ראיתי גם בחורות שפעלו בהצלחה רבה נגד הפצצה גרמנית שנדמה כי לא הייתה כמות בשום מקום בעולם. או — טייסים; או שוב, בסיוע לחיל האוויר המלכותי הבריטי פעלו בחורות כטייסות באיורוני תובלה וב-הססת אוירונים חדשים ובחיל-האוויר הסובייטי — אף כטיי-סות-קרב. כן יכול אני למנות תפקידי רופאים, טכנאים, מחס-נאים, פקידים בעורף, נהגים וכו'. אך היתכן דבר דומה בגרודי חיל רגלים, ביציאה לפטרול-לוחם או בהסתערות על יעד אויב? אתה והדומים לך מתעלמים, אולי בשל גזחות, מבעיה המורה זו: כוח אדם מעולה חייב להשתתף לחיל-הרגלים, לא רק כיון שחיל זה הוא "מלכת שדה-הקרב" אלא היות ורק טיפוס מעולה של חייל כשיר בגופו ובנפשו, עם אלמנט מנהיג משובח ביותר, יוכל לעשות את המוטל על חיל-הרגלים. רק גבר בעמיו יוכל לנוע, להסתער, לכבוש ולהחזיק בעמדה בכל מזג אוויר, על כל פני קרקע, מול כל אויב, ביום ובלילה, כשהוא עיף, מלוכלך, רעב וצמא.

האם אין אלה תנאים שרק המעולה בחיילים יעמוד בהם? אני מציע לך לחשוב שנית ולראות את המצב לאמתו: בהעדר חיל-הרגלים הולם לשמו לא יהיה מי שיסתער (בהסתערות — המנהיגות קובעת!) מי שישימיד את האויב הש"מדה פיזית, לא יהיה מי שיחזיק את היעד לאחר שנכבש. ובאם כך יהיה המצב, הרי שהחזקת צבא כזה פירושה יהיה בזבוז וחבלה במשימת הבטחון המוטלת עליו. "קשה לכ" בוש" — קשה שבעתים להחזיק" והחיל היחיד שנועה, אומן וחומש "להחזיק", הוא אותו חיל-הרגלים שאתה מציגו במכתבך כנחות-דרגה.

אולם, סתם כוח-אדם מעולה עדין אין בו כדי לספק את השגתי-אני על חיל-הרגלים. כאשר אני משתמש במונח "חיל-הרגלים", הריני מתכוון לחיל רגלים מאומן כי אף הומר מעולה בלתי-מאומן, עדין יש לראותו כעדר, ובתור כזה הוא מאבד את כל ערכו הלוחם.

מה צריך לטפח אצל "האיש המעולה" אשר ישלח לחיל-הרגלים? הבה וגראה תחילה, בפני מה יצטרך לעמוד — ואולי דבר זה ישכנע אותך באשר לסוגית כוח-האדם. מנהיגות טובה. הכרחי לתת לו מנהיגים אשר יהיו מוכשרים להוליכו, ויהיו זכאים להיקרא מפקדים בחיל-הרגלים. בחיל זה עומד המנהיג הצבאי בפני הבחינה הקשה ביותר ובפני שופטים מרובים — אנשיו; והם אשר יאמרו: "אחריו טוב ללכת"; או: "אחריו — רק הגיע שלו".

סבילות גופנית. זהו הבוחן החמור והקשה ביותר של חיל-הרגלים. ימים שקטים, המגדילים את עיפותו ללא נשוא. מתיחות, שינה, עבודה, צעידה, זחילה, חפירה — כל אלה תחת אש, פעמים ביום ופעמים בלילה, מבלי שידע היכן ההתחלה ומתי הסוף. המצב הרוחני של האיש חשוב כמו הסיכולת הגופנית, אם לא יותר. כי לא „מספרים“ הם אלא פרטים, אשר יש לעשותם לצות-קרב כליכול. תינוך. כל איש אפשר לחנך. כל פרט בצות-הקרב יש לחנך. יש ללמדו שפה כדי שיוכל לקיים ע"י קולו מנע עם חבריו המפורזים. השפה מאפשרת לו יזמה שכלית, להפעיל את היזמה הפיונית — ולהיפק. החנוך יסייע לאיש לעמוד בקרב ולגלות פעילות בשעת בדידות ולחץ נפשי, שהנם תוצאות הפעולה האובת. החינוך בא להגביר את כושר-תפירתו של האיש. וכושר-התפיסה — חיוני הוא לגלוי יזמה. יזמה, המתגלית בתוך גוף ממושמע (בלי מסגרת זו — אין לה ערך) תאפשר לחיל-הרגלים לעמוד בפני גוף הממושמע אולי עוד יותר, אך החסר יזמה משלו; והחינוך יבוא בכל האפיקים, שדרכם זוכים לגלוי יזמה ולמשמעת מתוך הבנה. חייל החסר שפה מרגיש בדידות: בדידות בקרב מורידה את איתנותו הנפשית של החייל. חייל-החסר-חינוך לא ימצא לנכון להשלים עבודה ולבצעה עד תום, או להמשיך בדבקות בתנופה קדימה.

תכונות. נוסף לתכונותיו של החיל בתור כוזה, שמתני כבר, יש לפתח את התכונות של האנשים אשר מהם הוא מרכב: כגון אומץ-לב, תקיפות, הערכה הדדית לחבר, כבוד והבנה למשמעת, והתכונה הפנימית לגלות יזמה, ובשדה הקרב — רוח תוקפנית.

את ההדרכה יש לראות כגורם המאחד וממזג את כל אלה שמנית. היא מכשירה אותו, תוך פיתוח כל התכונות והגורמים שצוינו לעיל, לבצע משימתו בשדה-הקרב כפרט — כחלק מקבוצה, מהצוות — וכמנהיגם של פרטים ושל צות-קרב. במידה שההדרכה תהיה מוחשית ושתיעשה בתוך האקלים של שדה-הקרב, במידה שרוח-הצוות תתפתח במידה שהמשמעת תודרך ותשתרש — כן יורגש גורם הדרכה זה — ההוסף, למעשה, את הפרט וההמון של „חומר מעולה“ לפרטים, יחידות-משנה ויחידות של חיל-רגלים הכשירים לכל קרב, בכל מקום, זמן ותנאים. רוח חילית — של חיל-הרגלים — אותה יש לטפח בעיקר כבפנים, אולם גם ע"י סימנים חיצוניים, כמו: תלבושת, חגור, סמל, דרגות, וכדומה. כי אותו חייל רגלי, נוסף לתכונותיו הרגילות — הרי הוא גם כוח העליה בחופים, כוח הנחיתה האוירי, הוא למעשה „כלי-יכול“ ותפקידיו הם המגוונים ביותר מכל החילות. על שום מה, איפוא, לא תהיה אף הלוח החילית שלו מגוונת לפחות כתפקידו? ועם זאת — מלוכדת ומלכדת, רגש „אנחנו“ של חיל הרגלים אף הוא מיסודות האיוון שלהם — הנחוץ, כדי להתגבר על תחושת הבדידות התוקפת אותך בשדה הקרב. למעשה, יכולתי להמשיך ולכתוב לך עוד דברים רבים; אבל אסתפק בזאת שאפנה אותך לכל מה שכתבו אחרים, טובים וגדולים ממני בענין זה. ואתה, צא ולמד, לפני שתגיש בש לעצמך דעה על חיל הרגלים ועל אותו „חומר אנושי“ אשר ממנו צריך שיהא מורכב.

שלך לוחם

ב. מכתב לטירון

לסייע לתנועה ותפעול כלי נשק, אם נחפש השואה לתופעה דומה בחיים אזרחיים הרי זוהי אמנות הצייד בשילוב עם ערמת השועל. על הצייד להערים על צידו, אשר חונן מיד הטבע בתכונות להתחמקות ממלכודת הצייד, בחוש-רעה מטופה, מהירות העין, הסואה טבעית וכו'. בקרב — קיימות אותן התכונות עצמן: ערמה מול ערמה; והחייל הטוב, השדאי הטוב ינצח. אתה יכול לעשות הרבה כדי שתהיה שדאי טוב; או, בשפת ארגון ההגנה — „איש-שדה“ טוב. אתה חייב לפתח את כושרך הגופני ולחסנו; כך שתוכל ללכת, לרוץ, לזחול, לשכב ללא-תנועה במשך שעות ממוזכות, על כל פני קרקע, בכל תנאי אקלים ובכל תנאי ראות — כשאתה עייף, רעב, מלוכלך, צמא ונושא מטען בר-משקל על גבך. במצב כזה צריך הנך לקיים ערנות-מחשבה מתמדת. פן יערים עליך האויב, או פן תעשה משגה אשר מאוחר יהיה אח"כ להתחרט על כי עשיתו. עד כאן אתה יכול לנוע ולחשוב; כעת עליך לדעת להפעיל את

שלום רב לך!

בשיחה האחרונה שהיתה לנו בבסיס-האימונים התלוננת כי אין פונים אליך מעל דפי „מערכות“, ושהנך מיונה מבחינה זאת. התבטאת, שהעיקר הוא — השמוש בנשק. אני מנצל הזדמנות שניתנה לי לפנות אליך מעל דפי „מערכות“, ובנושא שפשרו אולי אינו מובן לך — השדאות.

כלי-נשק שאינו מופעל ממחסה ומסתור מתאימים, ואשר אינו מועבר ממקום למקום תוך קיום מסתור מכסימלי לו ולמפעילו, לא יאריך הרבה זמן בשדה-הקרב. לכן אין להבדיל בין כלי הנשק, האיש (או האנשים) המפעיל אותו, והנהוג אשר ינהג בשדה שעליו נעים ומפעילים את הנשק! הם יחד מהווים את הפרט המאומן.

מה ענין שדאות, לכאן? שדאות פירושה תורת-שדה או כושר-שדה, „Field-Craft“, ומובנה: שימוש במחסה ומסתור טבעיים ומלאכותיים, תנאי אקלים וראות — כדי

נשקן בכל המצבים מהסוגים שצינתי כאן — ולהפעילו כמאלי, כאילו אינסטינקטיבית, ממש כמו שאתה מרים כמאליה את היד שעה שהגך נוטל אוכל לאכול.

עד כאן אתה, הנשק והשרה. אולם לא כבוד תצא לה לחם אלא כחבר לצות-לחום, אשר פעולתו צריכה להיות אחידה, מתואמת כשכל אחד בתוכו פועל לטובה כלל הצות-הלחום. כדי שהצות יוכל לפעול לקראת מטרה אחת, ושכל חבר בצות יעשה במיטב יכולתו לביצוע המטרה, הכרחית משמעת, אשר תאפשר גיבוש הרגלי ציות למנהיג המוליך אותך ואת חבריך לכיתה למחלקה, למבצע — בין אם מבצע זה הוא קטן או גדול. נוסף לכך חיוני שתפתח בקרב עצמך סבילות לעמוד ב"אקלים" של שדה-הקרב, שהוא פרי מע-שיו של האויב ואשר עשוי לערער את רוחך.

כמו כל מקצוע, הרי גם מקצוע זה — מן ההכרח שתתרגל את עצמך בו בכל עת ובכל הזדמנות, פן תעלה עובש. ידיעה תיאורטית גרידא לא תעזור לך כאן, בדיוק כמו שידיעה תיאורטית אינה מספיקה לביצוע של ניתוח. בקשר לזה חשוב שתזכור כמה מתכונות השדאות. אין השדאות רק תורה לחיל הרגלים; היא כללית לכל חיל-הצבא כולו, והצורך בה יבוא לידי ביטוי במצבי הסתננות, בהתקפה, בהגנה, בנסיגה, בשעת בחירת קרהתקדמות, שמירת כיוון המסע והתמצאות, פטרולים, אבטחה, ביום ובלילה, בכל אקלים ועל כל פני קרקע שהם. השדאות, תכליתה תוקפנית: — אין הכוונה לך שתלמד את השד"אות כדי שתוכל להתחבא, אלא למען תוכל להתקרב אל האויב כדי להשמידו. אם התחבא, ימצאך האויב בסופו של דבר; אולם אם תהרגוהו — תוכל אתה להמשיך להתקדם, ואף תעזור לחבריך, כדי שתראה להיכן לירות, להיכן לנוע, כדי שתוכל לאצן את האויב — לומד אתה את התצפית, כחלק מהשדאות; כאשר אויב מתגונן, יעשה ככל העולה בבוזו כדי שלא תגלה אותו — לכן בהתקפה תהיה התצפית עיקר ראשון, בשעה שבהגנה יהיה הסתר עיקר ראשון. וכעת אוסיף משפט אזהרה — מסתור מתצפית איננו מחסה, באם ראה האויב שאתה משתמש בו. מחסה ומסתור הכרחי שיהיו מסתור ומחסה גם מתצפית-אויב.

לא אסתפק באלה, אלא אוסיף כמה נקודות מנסיגה אני השתדל להשתמש בשמש כדי שתפריע ותכשיל את התצפית והאש של האויב ותסייע לעצמך לאפנו. בכל עת קיים תצפית היקפית כי אי-אפשר לדעת מהיכן יופיע האויב. בדרך כלל נכון היה אם תניח שלאויב יש שכל ממש כמו שיש לך, אם לא למעלה מזה. נצל את כל חושך ואגריך — העיניים, האף, האזנים והידיים, כאשר יפקדו עליך. היכון לקרב" — השתמש באמצעים טבעיים, כמו צמחיה, אכן, יש במצבים של תצפית מוגבלת, או תצפית המכוונת כלפי רכס הררי או פסגה, מוצב וכיובד, יפה דוקא נקודת-תצפית גמוכה (ומסתרת היטב). המער.

ואמצעים מלאכותיים כמו רשתות, כדי להסוות את עצמך בהתאם לטיב הקרקע שעליו אתה נע או נת. בדרך כלל, אף דרך ארוכה המוליכה אל אגפו של היעד טובה הנה, באם היא מאפשרת מנסה נוח לתנועה, כאשר אתה צריך לנוע — נוע בהתאם למחסה: רוח, לך או זחל, אפן את עצמך, לקפוא" על המקום, ללא תנועה קלה שבקלות, משחשדת במשהו. כאשר אתה נע דרך צמחיה, עבור דרכה אבל אל תהרסנה — דבר זה מקים רעש ומגלה, לתצפיתו של האויב, אף לאחז המעשה, שבילים. הצל הוא ידיך — באם תדע לנצלו. הקרקע היא ידידתך באם תדע להשתמש בה באורח נכון. כשתתקדם באימוני השדאות, תלמד שקר קע גבוהה נוחה לתצפית ושקרקע נמוכה נוחה למחסה. ובעיקר, שבשני מקומות לא תוכל להמצא בבת אחת; כאשר בגלל הצורך בשתי נקודות תצפית גם יחד תבחר לנוע בין שני מקומות אלה — הוזהר מקרה-הרקיע, פן יגלה אותך על רקע השמים. אולם אתה השתדל להימצא במקור מות תצפית כאלה, שלמולם יצטרך האויב להתגלות על קרה-הרקיע. אותה קרקע שעליה אתה עומד, בשעור הראשון היא נראית לך כשטוחה וחלקה; אולם תוך כדי לימוד וקבלת הדרכה תראה שאין אותה קרקע שטוחה וחלקה כלל, אלא שמבנה קרקע דומה לגלים, והם, קפלי הקרקע, הם אשר יתנו לך מחסה. בכלל תראה, שלאט-לאט תתפתח אצלך שגרה הבאה לשמש לנחותך; אולם באם תתמיד בה — הרי שהיא תתגלה לאויב. לכן המנע משגרה בכל מחיל. כל חפץ מבריק או בהיר, וביחוד חפצים נוצצים — כסה אותם; ידיים ופנים — השחיר אותם. המנע מהצטר פפות, פן יפגע פגו אחד בהרבה אנשים ויגרמו קרבנות הינם. כאשר אתה צופה — קיים משמעת-תצפית; הסתכל דרך המחסה ולא סביבו או מעליו: האויב בודק את המקור מות האלה ומכון אליהם למפרע את נשקו. בדרך תנועתך תצטרך לעבור פרצות ומכשולים טבעיים ומלאכותיים; עבור בהם כך, שלא תצורר את סקרנות האויב ותרכזו אליך את תצפיתו.

שים לב לרקע לצל, קפלי-קרקע וקרקע מבוחר שעה שהגך מחפש מחסה. במשך הזמן ילמדו אותך להתחפר; חשוב הדבר שתזכור ששוחת-נשק תבטיח אותך נגד כל אש, פרט לפגיעה ישירה, כאשר תשמע ותראה שקלעים גופלים מסביב לשוחות, תדע שהאויב מתקדם ועליך להתכונן לפעול נגדו — כי ברגע שתפסק אש האויב יסתער; אולם לך היתרון: כי התוקף נע מגולה וחשוף, ללא כל מחסה, בשעה שאתה במחסה; — או נצור את אשך, ופתח בה רק כאשר יקרב אליך. מצד שני, כאשר אתה מסתער על אויב שנתחפר בשוחות-נשק — אל תקוה למצוא באותן שוחות אויבים מתים בלבד, כי אם הפעל את נשקך בכל האכזריות ואל תתן לאויב שהות להתאושש ממהלומת האש

אולם מפקדים הממונים עליו עזרו לבוצצקי לארגן את יום עבודתו ולתכננו. אותותיו של דבר זה נראו מיד בכל פעולתו: התגברו אצלו הפיקוח על הכפופים לו והעזרה להם, צלתה איכות הלימודים ביחידת-המשנה, והופיע הזמן הפנוי לעבודה של עצמו.

באופן שונה לגמרי נהג לארגן את עתות-העבודה שלו הקצין קאליסטי; הלז מפקיד לעבוד לפי תכנית, מוקיר כל רגע בשעות-השירות שלו.

הרי שני ימים בתכניתו של קאליסטי. ביום הראשון של אותו שבוע הוא הקצה את זמן-העבודה שלו באורח זה: 4 שעות ניהל את לימודי ההכשרה-הטקטית ביחידת-המשנה; שעה אחת התכונן לקראת הלימודים ההדרכתיים-מתודיים עם סמלי יחידת-המשנה; שעה אחת ניהל לימודים הדרכתיים-מתודיים עם הסמלים בסוגיות ההכשרה בת"ס וכיו"ב; שעה אחת הדרך הדרכתי-עזר את המפקדים הכפופים לו, כשהוא בוחן את מערכיהם ותקציריהם לקראת יום-האימונים הבא ומאשרם; 2 שעות הוא עוסק בהכנה-אישית אשר מהן: — שעה אחת 20 דקה עסק במילוי משימה אינדיבידואלית שהוטלה עליו, 20 דקה — בתרגילים גופניים, ו-20 דקה בטכניקת הקליעה מכלי-נשק האישי.

את יום-העבודה השני שלו הוא אירגן אחרת: שתי שעות הוא בחן את מצב-ההכשרה הגופנית באחת מיחידות-המשנה; שעה אחת עבד עם רב-הסמל בענין הכנת ציוד-העזר לאימונים הצפויים; במשך שעה סקר את כלי-הזין; שעה אחת הדרך את מפקדי-המשנה, בחן את מערכיהם ואישרם; שעה התכונן לקראת שיחה עם אנשי יחידת-המשנה, על הנושא: „לשמור על נשקך כעל בבת עיניך” — ואח"כ נוכח בהצגת פעילותה האמנותית-העצמית של יחידת-המשנה.

אלה היו שיקוליו של אותו קצין, בהקצותו באורח זה את עתותיו של יום-עבודה: הכרחי לו להקדיש מדי יום 4-3 שעות לפיקוח על ההכנה הקרבית ולניהולה, ולהנהלת

הלימודים עם יחידות-המשנה ועם הסמלים; שעה-שעתיים — להתכוננות לקראת לימודים הדרכתיים-מתודיים עם הסמלים; שעה-שעתיים — להדרכת-עזר למפקדי-המשנה ול-בחנינת מערכיהם ואישרם; ושעה אחת — לבדיקת ציוד-העזר הנחוץ בשביל פרקי האימון הצפויים.

הנסיגון הוכיח כי תכנון מעין זה מבטיח בשלמות את עבודתו התקינה של קצין, מאפשר לו להגשים את הפיקוח של מהלך הלימודים והכנת הסמלים והקצינים לקראתם, לעסוק בהכנת-האישית ולמלא את כל שאר המשימות שב-מסגרת שירותו.

אחרת מתכנן את יום-העבודה שלו הקצין קלימנקו. ביומו הראשון של שבוע הוא קצב זמנו באורח כדלקמן: 5 שעות — לאימונים עם המחלקה, בהתאם לטבלאות הפלוגה; 2 שעות להכנה לקראת לימודי יום-המחרת; שעה אחת לבחינת מצבו של הנשק ולעריכת ה„פעילות הכללית” וניהולה, בהתאם לתכניתו של מפקד יחידת-המשנה.

ביום השני ניהל קלימנקו במשך 2 שעות את הלימודים המדיניים; 3 שעות — הדרך את יחידת-המשנה בשדה האימונים; שעה אחת שהה בשיעור-הדרכתו אצל מפקדו; שעה עסק בהכנת הסמלים לאימוני יום-המחרת; ושעה — התכונן אישית ללימודים שהיה צפוי לנהלם.

בהכלילנו את נסיונם של המתקדמים שבין המפקדים הגענו לידי המסקנה כי מפקד-מחלקה יכול לחלק את עתות-השירות שלו, נאמר, באופן הבא: — לא פחות מ-5 שעות להקדיש לניהולם של אימונים אישית, וכן לפיקוח עליהם שעה שהם מתנהלים בהדרכת הסמלים; 2 שעות — להכנה העצמית לקראת הלימודים בשיום-המחרת; ושעה אחת — להדרכת-עזר והדרכה מתודית לסמלים.

בסיכום, מהראוי לחזור ולהדגיש כי ארגונו הנכון של יום-העבודה אשר לקצין הוא המבטיח את איכותה הגבוהה של הכנת יחידות-המשנה לקרב. חובתו של כל קצין הנה: — לתכנן כיאות את זמן עבודתו.

מכתבים טקטים / סוף מעמוד 70

הרבה מכלולים בדרךך — טבעיים, מלאכותיים ואש האויב לכל סוגיה; ככל שתהיה שדאי טוב, כן יגבר כשרונך להתגבר על אלה — כדי להגיע אל היעד, להלחם עליו, לכבוש ולהחזיק בו למרות כל אלה יחד.

שלך

לוחם

שלך — הקדם והרגו! הנשק האבטומטי שביד חבריך — מקם אותו כך שיתנו לך סיוע קרוב ביותר לפני ההסתערות ובמהלכה, רימון-העשן, שלמדת להשתמש בו, יעזור לך הרבה כדי להסתירך מתצפית האויב ולכן גם מאשו. כדי שלא יתאושש האויב, קיים עצמת-אש, עד שתסתער בכידון, ע"י ירייה-מהמתן, אל תאמין לאויב — בדוק אותו בכדון.